

Arrest

nr. 281 173 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblelaan 59-61 / 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2020 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) echter vernietigd (RvV 25 april 2022, nr. 271 820).

Op 5 mei 2022 beslist de gemachtigde andermaal dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist hij tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 27 juni 2022 aan de verzoeker ter kennis werden gebracht.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2020 werd ingediend door :

*W., T. (R.R.: xxx) nationaliteit: Ethiopië
geboren te Addis Ababa op (...) 1961
adres: (...) te 2018 Antwerpen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.01.2004 met een beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit de studie van het administratief dossier blijkt dat hij op 12.04.2005 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3 indient, die negatief wordt afgesloten op 30.05.2008 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.06.2008. Zijn eerste aanvraag op basis van artikel 9bis, ingediend op 04.10.2009 wordt op 07.12.2009 afgesloten omdat zij niet op de geijkte wijze (via de gemeente) werd ingediend. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 05.12.2009, wordt negatief afgesloten op 22.04.2015 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.05.2015. De RvV bevestigt deze beslissing op 17.01.2018. Betrokkene dient geen enkele aanvraag tot verblijfsmachtiging meer in tot huidige aanvraag 9bis.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat een terugkeer in strijd zou zijn met zijn recht op een gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Hij wijst erop dat het doel van artikel 8 EVRM is om het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Hij benadrukt in dit kader dat hij sinds 2003 in België verblijft en dat er sprake is van een bijzonder niveau van integratie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te

dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. De naaste familieleden van betrokkene, met name zijn drie meerderjarige kinderen, zijn broers en zussen verblijven in Ethiopië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mijnheer reeds jarenlang vrijwilligerswerk doet bij verschillende organisaties evenals bij de Ethiopisch evangelische kerk en binnen deze organisaties zeer gewaardeerd wordt. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor die dit engagement onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoeker voert tevens de schending aan van het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Ethiopië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM vanwege het risico op vervolging dat hij daar zou lopen. Verzoeker haalt aan dat hij van Amhaarse origine is en op basis daarvan discriminatie en uitsluiting zou ervaren en dat deze discriminatie en agressie ten aanzien van Amharas prevalent zou blijven. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een artikel in Journal of Peace Research vol. 50 nr.1 van april 2018 "Ethnic Cleansing in Ethiopia", een verslag van Amnesty International dd. 08.06.2018 "Government must protect victims of escalating ethnic attacks" en een verslag van Freedom House: Freedom in the world 2020 - Ethiopia dd. 04.03.2020.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, discriminatie en uitsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone

gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk en concreet bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing naar algemene rapporten en verslagen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (RvV, 27 jul. 2007, nr 1.018). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met Ethiopië maar dat zijn volledige omgeving en leefwereld Belgisch zouden zijn. Hij wijst erop dat hij reeds lange tijd gescheiden is van zijn vrouw daar, ter staving waarvan hij zijn echtscheidingsakte voorlegt. Hij benadrukt dat hij in een totaal isolement terecht zou komen wat emotioneel erg zwaar en pijnlijk zou zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 41 jaar in Ethiopië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RvV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene samen met zijn ex-vrouw drie kinderen heeft (°1994, °1996 en °2002) die allen dus reeds meerderjarig zijn, daarnaast heeft hij ook vijf zussen en twee broers die in Ethiopië wonen (zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure). Bij zijn aanvragen 9bis ingediend in 2009 maakte betrokkene uitdrukkelijk melding van zijn echtgenote en drie kinderen, in die mate zelfs dat de aanvraag mee voor hen ingediend werd (maar niet in overweging werd genomen daar zij niet in België verbleven). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in totaal isolement zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de huidige COVID-19 pandemie die heerst waarbij elke verplaatsing een risico zou inhouden en daarom ten strengste wordt afgeraden. Een terugkeer naar Ethiopië zou in die zin onverantwoord zijn. Hij wijst erop dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om de verplichte quarantaine bij aankomst in Ethiopië te bekostigen. Hij wijst er verder nog op dat hij een verhoogd risico loopt op COVID-19 indien hij dient te reizen en zich in de publieke ruimte te begeven. Hij zou omwille van zijn leeftijd (60 jaar) tot een risicogroep behoren. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RvV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RvV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar Ethiopië mogelijk zijn mits het voorleggen van een negatieve COVID-test OF een herstelcertificaat OF een volledig vaccinatiebewijs, een quarantaine is niet meer vereist. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van

betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Ethiopische onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Ethiopië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.. Noch toont hij aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij een verhoogd risico loopt bij een terugkeer naar Ethiopië. Bovendien, indien verzoekende partij in Ethiopië of onderweg naar Ethiopië toch besmet zou geraken, dan nog blijkt niet dat hij tot een risicogroep behoort noch blijkt dat hij in Ethiopië verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Betrokkene verwijst naar zijn leeftijd waardoor hij tot een risicogroep zou behoren maar betrokkene is 61 jaar terwijl het personen ouder dan 65 jaar zijn die een risicogroep vormen (bron: Sciensano). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn uitzonderlijke integratie en lang verblijf als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Het feit dat de verzoeker lange tijd op illegale wijze in België verbleven heeft en zich intussen heeft geïntegreerd, is uitsluitend aan diens

eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking worden genomen (cf. RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554, RvV arrest nr 266913 van 18.01.2022).

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkene sinds 2003 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij dus al achttien jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een bijzonder niveau van integratie, dat hij reeds vanaf 2004 inspanningen zou leveren om zowel het Engels als het Nederlands onder de knie te krijgen, dat hij vandaag het Engels en het Nederlands dan ook volledig zou beheersen, dat hij zich het Nederlands helemaal eigen gemaakt zou hebben, dat hij sinds 2006 vrijwilligerswerk zou uitvoeren, dat hij een geëngageerd persoon zou zijn die vooruit wil in het leven en een handje wil toesteken waar nodig, dat hij door zijn warme karakter en harde werklust als vrijwilliger zou kunnen rekenen op de bijstand van vrienden en organisaties, dat hij een erg betrokken lid zou zijn bij de Ethiopische Evangelische Kerk te Antwerpen waar hij onmisbaar zou zijn, dat hij meteen ingeschakeld zou kunnen op de arbeidsmarkt door zijn enorme ervaring en kennis in de keuken en horeca, dat hij niet ten laste zou vallen van de sociale zekerheid, dat hij een aanwinst zou zijn voor de Belgische maatschappij, dat hij een deelcertificaat Engels voorlegt evenals twee deelcertificaten Nederlands, twee resultatenbladen van de cursus Nederlands, een attest van Nederlandse lessen in schooljaar 2015-2016, twee attesten van vrijwilligerswerk dd. 08.11.2006 en dd. 02.09.2009, een getuigschrift vormingsweek 'verlichtend' dd. 17.12.2007, een twintigtal getuigenverklaringen, twee attesten van gekendheid, een arbeidsovereenkomst dd. 12.02.2020, twee vrijwilligersovereenkomsten dd. 19.09.2019 en d. 12.03.2019, een vrijwilligerscontract met Zewopa, een doopattest dd. 28.01.2006, verschillende foto's van betrokkene, een certificaat van de workshop 'toekomstoriëntering door vermindering van stress' en zijn Ethiopische diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt de tweede bestreden beslissing uit, die luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: W. T.

geboortedatum: (...) 1961

geboorteplaats: Addis Ababa

nationaliteit: Ethiopië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K. T. W.t;

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie worden de middelen als volgt uiteengezet:

“Eerste middel:

[...]

Tweede middel,

Afgeleid uit de schending van artikel 3 en 8 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna wet 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel

Herhaling van het middel,

Bij gebrek aan een volledig administratief dossier oordeelde Uw Raad dat de beslissing van verweerder van 23 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd wordt (RvV 25 april 2022, nr. 271.820).

Nu de huidige bestreden beslissingen zo goed als identiek zijn aan de vorige weigeringsbeslissing van 23 september 2021, kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

Eerste onderdeel

“Ten eerste stelt verweerder onterecht dat de integratie en het lang verblijf van verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.”

“Echter, op deze manier hanteert verwerende partij een te beperkte invulling van wat buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen zijn.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Op dat punt moet verzoeker aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, kunnen ook een verregaande integratie en langdurig verblijf ertoe leiden dat een terugkeer naar het land van herkomst buitengewoon nadelig of bijzonder moeilijk is. In casu leidt de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker er o.a. toe dat hij amper nog banden heeft met zijn land van herkomst en het dus voor hem moeilijker is om terug te keren omdat hij er bij niemand terecht zou kunnen en er geen netwerk meer heeft. Ook zou verzoeker verplicht worden om de engagementen die hij in België is aangegaan, stop te zetten. Zelfs al zou Uw Raad aanvaarden dat integratie enkel in zeer uitzonderlijke gevallen als buitengewone omstandigheden kan worden aanvaard, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, dan nog is dit het geval in de situatie van verzoeker. Hij zal bijvoorbeeld zijn leiderschap binnen de Ethiopische Evangelische kerk niet verder kunnen uitoefenen.

De integratie en het langdurig verblijf van verzoeker behoren niet enkel tot de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw., maar kunnen ook buitengewone

omstandigheden vormen. Daarom moeten ze ook in de ontvankelijkheidsfase worden beoordeeld, quod non.

Uw Raad oordeelde in verschillende arresten dat ook integratie en langdurig verblijf buitengewone omstandigheden kunnen vormende. Zie o.a. RvV 238.431 van 13 juli 2020.”

Dit gegeven wordt diverse malen door uw Raad bevestigd (RvV 28 november 2016, nr. 178.496; RvV 30 januari 2013, nr. 96.112; RvV 17 oktober 2013, nr. 112.181).

In de bestreden beslissing citeert verweerder dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld.

Niettegenstaande het bovenstaande, past verweerder dit niet toe in het huidige geval.

In de aanvraag van 1 april 2020 zet verzoeker uiteen dat hij vrijwilligerswerk in drie verschillende verenigingen in Antwerpen uitoefent, reeds sedert 2006 tot op heden:

- *Zo is hij vrijwilliger bij F. D., een vereniging en koepelorganisatie die de armsten van onze samenleving ondersteunt. Hij kookt regelmatig voor 20 à 25 mensen in armoede;*
- *Hij is de leider van de geloofsgemeenschap van de Ethiopische Evangelische Kerk Antwerpen, waarbij hij verantwoordelijk is voor het gebed elke vrijdagavond, alle bezoek regelt en instaat voor het welzijn van de leden van de kerk. Hij is er onmisbaar.*
- *Hij is vrijwilliger bij de vereniging Z. vzw, waar hij verantwoordelijk is voor het maken van soep, de bediening en logistiek. Deze vereniging werkt rond inclusie voor mensen met een fysieke beperking.*

De vele getuigenverklaringen van Belgen bevestigen het bovenstaande, waarbij zij telkens in de verf zetten dat verzoeker een meerwaarde vormt voor onze maatschappij, hij actief meehelpt om onze samenleving warmer te maken, hij een uitgesproken belangstelling heeft voor zijn leefomgeving, en hij een positieve invloed heeft op de groep.

Verzoekers inzet komt ten goede van vele Belgen, onder meer mensen in armoede en mensen met een fysieke beperking. Verzoeker oefent aldus activiteiten van algemeen belang uit gedurende de afgelopen 16 jaar. Bij terugkeer zal hij het engagement moeten verbreken dat hij is aangegaan ten aanzien van partners van de culturele en verenigingswereld.

Verweerder motiveert niet waarom deze bovenstaande activiteiten niet zouden ressorteren onder de term ‘activiteiten van algemeen belang’ of niet zou zijn voor partners van de culturele en verenigingswereld. Op bladzijde 2 van de bestreden beslissing stelt verweerder dat verzoeker “jarenlang vrijwilligerswerk doet bij verschillende organisaties”, lees verenigingen, en er sprake is van een “engagement”. Bijgevolg schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Daarenboven in de actualisering van 3 juni 2022 wordt zijn engagement nogmaals belicht. Onder andere ontwikkelde verzoeker tijdens de COVID-19 pandemie een alternatieve manier om de gemeenschap en de leden van de kerk en hun familieleden te ondersteunen tijdens de uitdagende tijden. Deze Belgen spreken vol lof over verzoeker, die werkelijk een verschil voor hen maakt. Heel veel mensen, Belgen en vluchtelingen erkend in België, steunen op verzoeker voor de werking van de kerk en zijn onontbeerlijke bijdrage, moreel, intellectueel en praktisch. De Bijbelstudie zal niet meer kunnen doorgaan indien verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst vermits hij deze organiseert, coördineert, voorziet, de mensen begeleidt en ondersteunt. Logischerwijs heeft het wegvallen van een leider van de kerk een nefaste impact op de kerkgangers.

Bijgevolg staat het vast dat verzoeker activiteiten in het algemeen belang uitoefent voor de culturele en verenigingswereld.

Tweede onderdeel

Ook wat dit onderdeel betreft kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

“Ten tweede voert verwerende partij een gebrekkige toets van artikel 8 EVRM door.

Verzoeker argumenteerde in zijn verzoek tot verblijfsmachtiging dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld en dat de bescherming van dit privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt tot verblijfsmachtiging.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving, voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn, schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samen gelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Wat eerst komt, is een rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied, de afweging tegenover het maatschappelijk belang, de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de bescherming van artikel 8 EVRM enkel geldt voor het kerngezin en slechts zeer uitzonderlijk ten aanzien van relaties tussen andere volwassenen.

Echter, verzoeker heeft nergens in zijn verzoek om verblijfsmachtiging de bescherming van zijn gezinsleven ingeroepen. Verzoeker heeft artikel 8 EVRM niet voor de bescherming van zijn gezinsleven ingeroepen, maar wel voor zijn privéleven.

Met betrekking tot dit privéleven stelt verwerende partij enkel dat de rechtspraak van het EHRM zeer strikt is en dat de bestreden beslissingen niet leiden tot een definitieve verwijdering. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om zich in regel te stellen met de bepalingen van de vreemdelingenwet (we gaan er vanuit dat verwerende partij bedoelt de aanvraag op basis van artikel 9 Vw. in te dienen in het land van herkomst), zou geen schending van artikel 8 EVRM kunnen inhouden.

Echter, hiermee is verwerende partij totaal niet nagegaan wat het privéleven van verzoeker juist inhoudt en welke impact een (zelfs tijdelijke) terugkeer op dit privéleven in concreto zou hebben. Verwerende partij heeft geen rigoureuze beoordeling gemaakt van de hoegrootheid van het privéleven en evenmin een

rigoureuze afweging gemaakt tussen het belang van het individu en de algemene belangen van de maatschappij.

Door te stellen dat een tijdelijke verwijdering geen verboden inmenging vormt, lijkt verwerende partij wel te erkennen dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM, lid 1. Echter een proportionaliteitstoets onder lid 2 van artikel 8 EVRM, die vereist is, ontbreekt totaal.

Ook dient hierbij te worden opgemerkt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdelingen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties, zoals de integratie van een vreemdeling, omdat die het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111)."

Derde onderdeel

Ook wat dit onderdeel betreft kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

"Ten derde stelt verwerende partij de beoordeling van wat buitengewone omstandigheden zijn onterecht gelijk aan de beoordeling van wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

In het verzoek tot verblijfsmachtiging voerde verzoeker ook aan dat hij bij terugkeer naar Ethiopië zou gediscrimineerd en uitgesloten worden omdat hij Amhara is. Hij zou eveneens het slachtoffer kunnen worden van agressie en geweld. Verzoeker voegde verschillende rapporten toe om dit risico te staven.

Verwerende partij stelt hierover dat de bescherming van artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden en dat verzoeker in casu niet aan de bewijslast heeft voldaan om aan te tonen dat er een schending zal plaatsvinden van artikel 3 EVRM.

Echter, hiermee gaat verwerende partij eraan voorbij dat het feit dat verzoeker zal worden gediscrimineerd en mogelijks ook geweld zal ondergaan omwille van zijn etnie, wel degelijk een reden is die het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Omdat hij Amhara is, loopt hij het risico om slachtoffer te worden van geweld vanwege de Tigray rebellen of vanwege de overheid. Bovendien zal het voor hem moeilijker zijn om huisvesting en een inkomen te vinden doordat Amhaarse mensen zodanig worden gediscrimineerd. Dit heeft een impact op zijn mogelijkheden om terug te keren naar het land van herkomst, ook al zou dit geen onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Uw Raad oordeelde reeds in verschillende arresten dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden betrekking heeft op de moeilijkheid om het verzoek tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen en dus breder is dan artikel 3 EVRM. (zie o.a. RvV 226.086 van 13 september 2019) Door 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vw. op dit punt te herleiden tot een beoordeling onder artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij artikel 9bis Vw. te beperkend geïnterpreteerd en daarom geschonden.

Verzoeker wenst hierbij bovendien nog op te merken dat hij wel degelijk voldoende heeft bewezen dat hij als Amhara het risico loopt om slachtoffer te worden van discriminatie, uitsluiting en geweld. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt voldoende dat hij Amhara is. De rapporten die hij heeft voorgelegd bij het huidige verzoek om verblijfsmachtiging tonen aan dat Amhara personen worden gediscrimineerd en dat er agressie ten opzichte van hen plaatsvindt in Ethiopië. Verwerende partij stelt dat deze rapporten slechts algemeen zijn en niet zijn toegepast op verzoekers individuele situatie. Verzoeker ziet echter moeilijk in hoe hij een rapport of ander bewijs zou kunnen voorleggen dat handelt over zijn eigen concrete persoon. Dit is een kennelijk onredelijke verwachting van verwerende partij. Het feit dat verzoeker Amhaars is en dit niet betwist wordt, is voldoende om aan te nemen dat de algemene rapporten over Amhara's ook op verzoeker van toepassing zijn."

Volgens verweerder legt verzoeker geen bewijzen voor die de bewering dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting, kunnen staven, terwijl het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren.

Dit is foutief. Verzoeker heeft een begin van bewijs geleverd in zijn aanvraag van 1 april 2020 door rapporten toe te voegen, namelijk :

- Bekalu Atnafu, "Ethnic cleansing in Ethiopia", *Journal of Peace Research* Vol. 50 nr. 1, april 2018, p. 77, beschikbaar via: https://www.researchgate.net/publication/326741000_Ethnic_Cleansing_in_Ethiopia:

"(...) the ruling class categorizes a certain group of people (Amharic language speakers) as an enemy and attempts to eliminate them from the area they inhabit. Amharic language speakers living as a minority group in other regional states are persecuted or endangered. The frequent occurrence of ethnic cleansing in Ethiopia has been attributable to the nature of the government's policy of ethnic federalism and the relentless desire of the ruling class to downgrade Amharic language speakers who are considered by the government to have been former rulers."

- Amnesty International, "Government must protect victims of escalating ethnic attacks", 8 juni 2018, beschikbaar via: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/06/ethiopia-government-must-protect-victims-of-escalating-ethnicattacks/>;

- Freedom House: *Freedom in the World 2020 - Ethiopia*, 4 March 2020, beschikbaar via: <https://www.ecoi.net/en/document/2025913.html>:

"After the June 2019 assassinations of the Amhara region president and two of his aides, the government blocked internet and mobile networks for more than a week, during which communication and access to information was highly restricted. No official reasons for the shutdown were communicated to the public. Similarly, authorities did not provide adequate information about decisions to postpone the 2019 Sidama referendum, which was scheduled for July but delayed before being held in late November."

Minstens motiveert verweerder niet waarom bovenstaande elementen geen begin van bewijs zouden uitmaken, strijdig met de materiële motiveringsplicht.

Daarenboven in de actualisering van 3 juni 2022 werd hierover uitgebreid gemotiveerd:

"Het is van algemene bekendheid dat de situatie in Ethiopië zeer onstabiel is, gelet op het conflict in de Tigray regio en op de historisch ingewikkelde situatie tussen diverse etnische bevolkingsgroepen, onder andere tussen Oromo en Amhara (stuk 4, 7, 9, 10). Het rapport over Ethiopië van 2022 van Human Rights Watch bevestigt dat de mensenrechten en humanitaire situatie in het land nog verergerd is in 2021 (stuk 4). Aanslagen op burgers zijn zelfs gebruikelijk in Ethiopië, waarbij Amhara regelmatig geviséerd worden, bevestigd voor rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties (stuk 4, 7, 9, 10):

"Tigrayan forces were also implicated in serious abuses against Amhara civilians."
Er is zelfs sprake van een genocide ten aanzien van Amhara (stuk 12 en 13).

De conflicten hebben tentakels tot in de hoofdstad. De Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken bevestigt dat het conflict een impact heeft op de stabiliteit van het hele land (stuk 3).

In Addis Abeba wordt geweld gepleegd tegen Amhara, onder meer onschuldige burgers. De Oromo-gemeenschap vallen specifiek Amhara aan (CGVS, "COI Focus – Ethiopië – De algemene situatie in Addis Abeba," 28 maart 2022, p. 13-14, stuk 5, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf):

"Volgens Minority Rights Group International (MRG), valt een georganiseerde en grote groep van overwegend jonge mensen uit de Oromo-gemeenschap Amahara aan en brandt de groep hotels, scholen, zakencentra en huizen van Amhara plat."

"De Amhara Association of America (AAA) meldt in een rapport van april 2021 getiteld *Untold Massacres Against Ethnic Amharas in Ethiopia* dat de autoriteiten in Addis Abeba in februari 2021 meer dan 370 Amhara-huishoudens met geweld hebben verdreven uit een gebied vlakbij de internationale luchthaven dat bekend staat als Bole Homes... Ook meldt deze bron een stijging van het aantal gedwongen uitzettingen en arrestaties van Amhara in Addis Abeba. AAA betoogt dat de overheidsinstanties verantwoordelijk zijn voor de gedwongen uitzettingen in Addis Abeba. Het meeste geweld gebeurt buiten de hoofdstad door het OLA en gewapende groepen. AAA waarschuwt dat, gezien de verzwakte staatscapaciteit en het gebrek aan zelfbeschikkingsrecht onder Amhara buiten de eigen regio in Ethiopië, slachtingen tegen Amhara zullen doorgaan."

Ook rapporteert het CGVS dat mensen van origine Amhara zeer moeilijk onderdak vinden in de hoofdstad Addis Abeba (stuk 5 en 12).

De humanitaire situatie in Ethiopië is schrijnend, stelt UNHCR (UNHCR, "Position on returns to Ethiopia", maart 2022, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2070760/623079204.pdf>, stuk 6):

"In December 2021, the Famine Early Warning Systems Network (FEWS NET) warned of record levels of humanitarian assistance needs in Ethiopia in 2022.⁵³ That same month the World Food Programme (WFP) reported that it was facing a major funding shortfall over the next six months, threatening its ability to meet the critical food and nutrition needs of millions of food insecure Ethiopians and refugees. The combined effects of conflict, drought, flooding, desert locust invasions, market disruptions, currency depreciation, high food prices and the COVID-19 pandemic have left an estimated 13.6 million people across the country food insecure.⁵⁴ A total of 22.3 million people in Ethiopia will be targeted for humanitarian assistance in 2022."

Het rapport maakt verder melding van sprinkhaan plagen, droogte, overstromingen in het land.

Freedom House rapporteert over vrijheid in Ethiopië (stuk 8). Het land scoort 0 op 4 op de stelling of individuen bewegingsvrijheid genieten, met inbegrip van de mogelijkheid om hun woonplaats, hun job of onderwijs te wijzigen.

Bijgevolg vreest de heer W. terecht geen onderdak of job te vinden in Ethiopië gedurende de periode van de visumaanvraag, waardoor hij onmogelijk in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien.

Bovendien heeft hij volgens de Ethiopische regelgeving reeds de pensioensleeftijd bereikt. Dit gegeven zorgt voor een extra barrière om werk te vinden in Ethiopië. Werkgevers zullen niet bereidwillig zijn om een 61-jarige, die 19 jaar het land heeft verlaten, aan te nemen.

Sinds 19 jaar is hij niet meer in zijn land van herkomst geweest met als gevolg dat hij er helemaal van vervreemd is. Hij heeft er geen netwerk. Vermits zijn ex-echtgenote en zijn kinderen de heer W. hebben verstoten, zullen ze hem geen onderdak geven of steunen gedurende de procedure.

Vermits de heer W. geen netwerk heeft in Ethiopië of in Addis Abeba, staat hij er helemaal alleen voor. Evenmin heeft hij voldoende bestaansmiddelen om zich te beredderen in Ethiopië: namelijk huisvesting, transport, levensonderhoud, met inbegrip van noodzakelijke voeding en zuiver water. Bij terugkeer zal hij zich aldus in een bijzonder moeilijke situatie terugvinden.

Daarenboven, in Ethiopië is slechts 1.23 % van de bevolking gevaccineerd tegen COVID-19 waardoor de gezondheidssituatie niet gestabiliseerd is, integendeel, waarbij Addis Abeba het zwaarst geteisterd is, ook bevestigd door de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken (stuk 3 en 7). Het is algemeen bekend dat 60 plussers een hoger risico lopen om te overlijden of ernstig ziek te worden van dit virus. De heer W. heeft absoluut niet de middelen om in Ethiopië voor zijn eigen gezondheidszorg in te staan. De gezondheidszorg is zodanig rudimentair dat de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken aanraadt om zich te repatriëren naar een ander land om adequate gezondheidszorg te genieten.

Van een vreemdeling kan geen terugkeer naar zijn land van herkomst vereist worden indien dit voor hem grote moeilijkheden met zich zou meebrengen. Opnieuw dient herhaald te worden dat volgens vaststaande rechtspraak geen overmacht vereist is. De heer W. zal blootgesteld worden aan een onnodig niveau van hardheid dat kan vermeden worden."

In de bestreden beslissing antwoordt verweerder niet op deze motivering waardoor hij de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt alsook de zorgvuldigheidsplicht, zoals uiteengezet in het eerste middel.

Ondergeschikt, vereist artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM een ex-nunc beoordeling zodat aldus rekening gehouden wordt met stukken die later worden toegevoegd dan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (EHRM, o.a. 11 oktober 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije; 5 februari 2002, Conka/België).

Vierde onderdeel

Ook wat dit onderdeel betreft kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

“Ten vierde maakt verwerende partij een stereotiepe, te algemene en daarom onzorgvuldige en onredelijke beoordeling van de banden van verzoeker met zijn land van herkomst.

Verzoeker legde bij zijn verzoek om verblijfsmachtiging uit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, dat zijn volledig leefwereld Belgisch is geworden, dat hij al lange tijd gescheiden leeft van zijn vrouw in Ethiopië en dat hij in isolement zou terechtkomen bij terugkeer naar Ethiopië.

Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing dat het “erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 41 jaar in Ethiopië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd zijn teniet gegaan.”

Dit is een stereotiepe en algemene stelling die niet in het minst getoetst wordt aan verzoekers concrete situatie, terwijl de zorgvuldigheidsverplichting verwerende partij ertoe verplicht om een zorgvuldig en individueel onderzoek te doen naar verzoekers situatie en een beslissing te nemen op basis van verzoekers individuele situatie.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker in Ethiopië zijn ex-vrouw en drie kinderen heeft. Echter, verwerende partij weet dat verzoeker uit de echt is gescheiden. Dit houdt op zich al een vermoeden in dat zijn ex-echtgenote mogelijks – en wellicht – niet meer bereid zal zijn om verzoeker op te vangen of te ondersteunen bij terugkeer. Met zijn kinderen heeft verzoeker sinds de echtscheiding geen contact meer. Zij nemen het hem kwalijk dat hij geen financiële ondersteuning biedt vanuit België en weigeren sindsdien contact met hem. Verzoeker had ongeveer 8 jaar geleden voor het laatst contact met zijn kinderen.

Verwerende partij zegt hierover ook nog dat verzoeker in zijn aanvraag van 2009 zijn echtgenote en drie kinderen nog vermeldde. Echter, deze aanvraag dateert van 12 [nu 13] jaar geleden en verwerende partij kan dus aannemen dat er sindsdien mogelijks wijzigingen in de gezinssamenstelling van verzoeker zich hebben voorgedaan, des te meer omdat verzoeker zijn echtscheidingsakte heeft voorgelegd, zoals verwerende partij ook zelf erkent. Het is onzorgvuldig en onredelijk van verwerende partij om zich om zo'n gedateerde informatie te baseren.

Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verwerende partij naar de broers en zussen van verzoeker in Ethiopië. Verwerende partij gaat er vanuit dat zij van nut kunnen zijn bij een terugkeer naar Ethiopië. Hier verwijst verwerende partij naar verklaringen van verzoeker bij zijn asielaanvraag, dus van vóór 21 januari 2004 aangezien de asielprocedure op die dag negatief werd afgesloten. Het is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk van verwerende partij om zich om deze oude informatie te baseren, zonder minstens na te gaan bij verzoeker of de informatie nog klopt.

Verzoeker heeft inderdaad nog broers en zussen in Ethiopië, maar hoe dan ook heeft hij maar heel sporadisch contact met hen, ongeveer 1 keer per jaar. Aangezien zij nauwelijks nog contact hebben, is het allesbehalve duidelijk dat zij zouden kunnen helpen bij verzoekers terugkeer en tijdelijk verblijf in Ethiopië. In tegendeel, verzoeker is er zeker van dat hij niet bij hen terecht zal kunnen voor onderdak en financiële of materiële steun. Zelfs al zouden ze hiertoe bereid zijn, is het voor zijn broers en zussen financieel niet mogelijk. De broers en zussen van verzoeker, van wie er intussen 1 is overleden terwijl hij in Kenia verbleef, kampen zelf met dezelfde problemen van discriminatie en uitsluiting omdat ze Amhara zijn. Dit uit zich vooral in het feit dat zij geen job hebben. Er zijn 2 broers van verzoeker die werken, maar zij verblijven in de gevaarlijke Tigray regio en kunnen omwille van de huidige onveiligheidssituatie in Ethiopië verzoeker niet helpen.

Dat er in Ethiopië momenteel een oorlog woedt, is een algemeen bekend feit waarvan verwerende partij op de hoogte is of moest zijn. In deze omstandigheden is het des te onzorgvuldiger en onredelijker van verwerende partij om ervanuit te gaan dat verzoeker op zijn broers en zussen ter plaatse kan rekenen.

Verzoeker wenst hierbij ook nog te benadrukken dat hij al sinds 2003 uit Ethiopië vertrokken is en dus al 18 [nu 19] jaar weg is uit zijn land van herkomst. Dit is bijzonder lang. Het is niet onredelijk van verzoeker om te stellen dat hij nauwelijks nog banden heeft met zijn land van herkomst na al die tijd. Bovendien werkte verzoeker in Ethiopië sinds 1995 al op een schip. Dit betekende dat hij slechts 1 of 2 maanden bij zijn familie was en dan 10 maanden op het schip leefde. Hij heeft dus sinds 1995 al bijzonder weinig contact met zijn familie, wat betekent al meer dan 25 jaar.”

Om al deze redenen heeft verweerder artikel 3 en 8 EVRM juncto artikel 13 EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden, alsook de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht, de formele en materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het huidig bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2022 (bijlage 13) vervangt het vorig bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2021 (bijlage 13) aangezien beide bevelen identiek zijn.

Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2022 louter een gevolg is van de ongunstige beslissing van 5 mei 2022 met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf, dient eveneens het bevel vernietigd te worden indien de ongunstige beslissing van 5 mei 2022 vernietigd wordt.

Antwoord van verweerder en repliek

Vooreerst geeft verweerder een theoretische uiteenzetting weer van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet. Vervolgens citeert verweerder van bladzijde 8 tot en met 16 de bestreden beslissing. Verweerder concludeert dat verzoeker niet aantoont dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft gevoerd of niet afdoende heeft gemotiveerd. Volgens verweerder herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift louter en alleen de elementen reeds aangehaald in diens aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder antwoordt hierdoor geenszins op de motivering opgeworpen in het verzoekschrift.”

3.1. De eerste bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van de op 1 april 2020 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag maakte reeds het voorwerp uit van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 23 september 2021, die echter door de Raad vernietigd werd. De Raad besloot in zijn arrest nr. 271 820 van 25 april 2022 tot de nietigverklaring van de eerder genomen beslissing op grond van de volgende overwegingen:

“(…)

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verweerder heeft in casu geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

In een derde middelonderdeel betoogt de verzoeker als volgt:

“In het verzoek tot verblijfsmachtiging voerde verzoeker ook aan dat hij bij terugkeer naar Ethiopië zou gediscrimineerd en uitgesloten worden omdat hij Amhara is. Hij zou eveneens het slachtoffer kunnen worden van agressie en geweld. Verzoeker voegde verschillende rapporten toe om dit risico te staven.

Verwerende partij stelt hierover dat de bescherming van artikel 3 EVEM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden en dat verzoeker in casu niet aan de bewijslast heeft voldaan om aan te tonen dat er een schending zal plaatsvinden van artikel 3 EVRM.

Echter, hiermee gaat verwerende partij eraan voorbij dat het feit dat verzoeker zal worden gediscrimineerd en mogelijks ook geweld zal ondergaan omwille van zijn etnie, wel degelijk een reden is die het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Omdat hij Amhara is, loopt hij het risico om slachtoffer te worden van geweld vanwege de Tigray rebellen of vanwege de overheid. Bovendien zal het voor hem moeilijker zijn om huisvesting en een inkomen te vinden doordat Amhaarse

mensen zodanig worden gediscrimineerd. Dit heeft een impact op zijn mogelijkheden om terug te keren naar het land van herkomst, ook al zou dit geen onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Uw Raad oordeelde reeds in verschillende arresten dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden betrekking heeft op de moeilijkheid om het verzoek tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen en dus breder is dan artikel 3 EVRM. (zie o.a. RvV 226.086 van 13 september 2019) Door 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vw. op dit punt te herleiden tot een beoordeling onder artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij artikel 9bis Vw. te beperkend geïnterpreteerd en daarom geschonden.

Verzoeker wenst hierbij bovendien nog op te merken dat hij wel degelijk voldoende heeft bewezen dat hij als Amhara het risico loopt om slachtoffer te worden van discriminatie, uitsluiting en geweld. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt voldoende dat hij Amhara is. De rapporten die hij heeft voorgelegd bij het huidige verzoek om verblijfsmachtiging tonen aan dat Amhara personen worden gediscrimineerd en dat er agressie ten opzichte van hen plaatsvindt in Ethiopië. Verwerende partij stelt dat deze rapporten slechts algemeen zijn en niet zijn toegepast op verzoekers individuele situatie. Verzoeker ziet echter moeilijk in hoe hij een rapport of ander bewijs zou kunnen voorleggen dat handelt over zijn eigen concrete persoon. Dit is een kennelijk onredelijke verwachting van verwerende partij. Het feit dat verzoeker Amhara is en dit niet betwist wordt, is voldoende om aan te nemen dat de algemene rapporten over Amhara's ook op verzoeker van toepassing zijn."

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Ethiopië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM vanwege het risico op vervolging dat hij daar zou lopen. Verzoeker haalt aan dat hij van Amhaarse origine is en op basis daarvan discriminatie en uitsluiting zou ervaren en dat deze discriminatie en agressie ten aanzien van Amharas prevalent zou blijven. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een artikel in Journal of Peace Research vol. 50 nr.1 van april 2018 "Ethnic Cleansing in Ethiopia", een verslag van Amnesty International dd. 08.06.2018 "Government must protect victims of escalating ethnic attacks" en een verslag van Freedom House: Freedom in the world 2020 - Ethiopia dd. 04.03.2020. Wat deze vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk en concreet bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing naar algemene rapporten en verslagen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (RvV, 27 jul. 2007, nr 1.018). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de verweerder de aangehaalde elementen omtrent het geweld, discriminatie, uitsluiting en agressies ten aanzien van de Amhara bevolkingsgroep in Ethiopië enkel heeft beoordeeld in het licht van de door artikel 3 van het EVRM voorziene bescherming. De verweerder erkent dat de verzoeker in zijn aanvraag een aantal rapporten heeft neergelegd, doch hij concludeert dat dit niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verweerder stelt dat het aan de verzoeker toekomt om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en concludeert dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De verzoeker brengt hiertegen in dat de verweerder de buitengewone omstandigheden te beperkend heeft geïnterpreteerd door ze te herleiden tot een beoordeling onder artikel 3 van het EVRM. De verzoeker benadrukt de elementen die hij in de aanvraag heeft voorgelegd en hij betoogt dat de verweerder eraan voorbij gaat dat het feit dat hij zal worden gediscrimineerd en mogelijks ook geweld zal ondergaan omwille van zijn etnie, wel degelijk een reden is die het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. De verzoeker licht toe dat hij vanwege zijn Amhara-etnie het risico loopt om slachtoffer te worden van geweld vanwege de Tigray rebellen of vanwege de overheid, en dat het bovendien voor hem moeilijker zal zijn om huisvesting en een inkomen te vinden doordat Amhaarse mensen zodanig worden gediscrimineerd. Dit alles heeft volgens de verzoeker een impact op zijn mogelijkheden om terug te keren naar het land van herkomst, ook al zou dit geen onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de argumentatie van verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de aanvraag van 1 april 2020 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Om het derde middelonderdeel te kunnen onderzoeken, moet de Raad met name kunnen nagaan of de verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beperkt tot de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM met verwijzing naar de door de verweerder genoemde rapporten (zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld) dan wel dat de verzoeker de buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag niet louter heeft verbonden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en hij tevens heeft geargumenteed waarom zijn Amhara-etnie het hem bijzonder moeilijk tot onmogelijk zouden maken om terug te keren om vanuit het herkomstland de aanvraag in te dienen.

De Raad stelt evenwel vast dat hem een onvolledig, niet-geïnventariseerd administratief dossier werd overgemaakt. De aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 april 2020 bevindt zich niet in het administratief dossier. Er is wel mailcorrespondentie van 15 juni 2020 terug te vinden van de stad Antwerpen waarin wordt vermeld: "Hierbij bezorg ik u in bijlage het verzoek op grond van artikel 9bis.", alsook een bewijs van betaling van de retributie, een attest van inontvangstname van 15 juni 2006 en een kopie van een enveloppe met postdatum 1 april 2020. Het niet-geïnventariseerd administratief dossier bevat - wat de fysieke aanvraag zelf betreft - echter enkel de kopie van de voormelde enveloppe waarvan, gelet op de postdatum en de bestemming (de burgemeester van de stad Antwerpen), moet worden aangenomen dat deze de tekstuele machtigingsaanvraag van 1 april 2020 bevatte. De tekst van de aanvraag zelf en de bijgevoegde stavingsstukken ontbreken echter. Op die manier kan de Raad niet nagaan wat de verzoeker precies in zijn aanvraag heeft aangevoerd en welke stukken hij hierbij heeft neergelegd.

Bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de verweerder bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Derhalve dringt de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing zich op."

De vorige niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd zodoende vernietigd omdat de Raad, bij gebrek aan een volledig administratief dossier, bij het onderzoek van het enig middel (derde middelonderdeel) niet kon nagaan of de verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De verweerder heeft vervolgens de thans bestreden niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen, waarvan de motieven voor het overgrote deel identiek zijn aan de motieven van de door de Raad vernietigde beslissing. De verzoeker betoogt thans nogmaals dat de elementen uit zijn verblijfsaanvraag van 1 april 2020 (onder meer de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen die verband houden met zijn etnie) niet correct werden beoordeeld.

Echter moet opnieuw worden vastgesteld dat de op 1 april 2020 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in het thans voorliggende administratief dossier zit. De advocaat van de verweerder heeft dit ter terechtzitting bevestigd. Reeds in zijn arrest nr. 271 820 van 25 april 2022 stelde de Raad vast dat hem een onvolledig, niet-geïnventariseerd administratief dossier werd overgemaakt waarin de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 april 2020 ontbrak. Waar in het toen voorliggende

administratief dossier nog wel een bewijs van betaling van de retributie en een enveloppe met postdatum 1 april 2020 zat, moet worden vastgesteld dat ook deze documenten thans ontbreken. Het thans overgemaakte administratief dossier is derhalve nog onvollediger dan het dossier dat aan de basis lag van 's Raads vernietigingsarrest van 25 april 2022. Het administratief dossier laat de Raad derhalve wederom niet toe om na te gaan wat de verzoeker precies in zijn aanvraag heeft aangevoerd en welke stukken hij hierbij heeft neergelegd.

Bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de verweerder bij de totstandkoming van de (eerste) bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op.

3.2. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing brengt de verzoeker, bij de uiteenzettingen ter ondersteuning van het tweede middel, het volgende naar voor:

“Het huidig bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2022 (bijlage 13) vervangt het vorig bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2021 (bijlage 13) aangezien beide bevelen identiek zijn.

Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2022 louter een gevolg is van de ongunstige beslissing van 5 mei 2022 met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf, dient eveneens het bevel vernietigd te worden indien de ongunstige beslissing van 5 mei 2022 vernietigd wordt.”

De verzoeker verduidelijkt voor het overige niet hoe de tweede bestreden beslissing deze of gene rechtsregel zou schenden.

De Raad stelt vast dat de motieven van de tweede bestreden beslissing duidelijk in deze beslissing zijn weergegeven. In de tweede bestreden beslissing wordt immers – met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet – aangegeven dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, en meer specifiek dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum. Hierbij wordt op geen enkele wijze verwezen naar de beslissing van 5 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard.

De verzoeker kan *in casu* niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de tweede bestreden beslissing louter een “gevolg” is van de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing betreft immers een afzonderlijke rechtshandeling, die autonoom kan bestaan en die gebaseerd is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis heeft. De verweerder heeft immers de mogelijkheid om, na te hebben vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk is, tevens na te gaan of de verzoeker valt onder een van de gevallen voorzien in artikel 7 van de Vreemdelingenwet en hem in voorkomend geval tevens in bezit te stellen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker licht bovendien niet concreet toe waaruit precies zou kunnen blijken – *de facto* dan wel *de jure* – dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een louter gevolg zou uitmaken van de beslissing om de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Bijgevolg kan het tweede middel niet leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE